

МИНА АНТОНОВА КЪОРНЕДЯЛКОВА / ДЕНЕВА /по баща КАЛАЙДЖИЕВА/

Мина е втората дъщеря на Антон и Нанка Калайджиеви. Родена е на 01.09.1869 г. в Казанлък. По време на „Бегът“(1) и пребиване на семейството в Северна България, помага на баща си в калайджийския занаят, като му духа с гюрука (духалото). Като всички деца от нейното семейство учи в началното Калпакчийско училище, намиращо се южно от черквата „Успение Богородично“. От малка започва работа в казанлъшките тъкачни фабрики. Характерна особеност, за която си спомнят внуците ѝ Марийка и Дечко /деца на най-голямата им дъщеря Екатерина/, е, че двете ѝ очи са имали различие в цвета на ирисите. Едното е било по-тъмно, а другото - по-светло. Те си спомнят още, че е била сравнително затворена жена, може би поради ранното ѝ овдовяване и поемането на грижите за цялото семейство във време на обедняване на целия български народ. Поради затворения ѝ характер близките са ѝ казвали „Мълчали Мина“.

През 1892г. Мина се жени за Дечо Денев Къорнедялков. Двамата имат три деца: Екатерина, Деньо и Тона.

Ето какво споделя друга нейна внучка - Мариана Денева в разговор на 05.11.2015 г.:

“Била съм почти на 6 години, когато баба Мина почина. Да ти кажа как я помня - тя лежи болна в малката стаичка в старата къща в Долната махала. От София с влака пристига леля Тона (най-малката дъщеря на Мина) и на ръце носи едногодишната си дъщеря - Мичето. Сложи я на пода, а аз колко съм била впечатлена, че питам: „Мъжко ли е, женско ли е?“, а тя отговаря: „Да не е куче, че да е мъжко или женско“. След това леля Тона се облече като лекар - сложи си бяла престилка и бяла капела, а леля Екатерина (другата дъщеря) обяснява на баба Мина: „Мамо, дойде докторка от София и казва да я ядеш“. Леля Тона като лекарка обяснява, че трябва да яде и започва насила да я храни.” Не знам от какво е била болна, но явно е, че не е можела да различава близките си и е отказвала да яде.

След това си спомням деня на смъртта ѝ. Бяха я сложили на леглото в южната стая на новата къща, тази която бе към улицата. Мен ме заведоха горе да я видя и се сбогувам, но на самото погребение не присъствах. Спомням си и случки отпреди да бъде болна. Някой път, когато родителите ми бяха заети, ме оставяха при баба да ме гледа. В повечето случаи тя ме връзваше за единия край на въже, а другият край е до нея вързан до стъпалата на новата къща в двора. Тя седи да стъпалата и дреме, а аз се разхождах из двора и дори можех да изляза навън, на улицата. Стигах най-далече до прозорчето на избата. Ако мръдна малко повече, въжето дръпне баба и тя взима мерки да ме върне.

Мина умира на 01.01.1938 г. и от опелото ѝ в Калпакчийската черква е останала за спомен една снимка, на която личат много роднини.

(1) „Бегът“ под това име старите казанлъчани говореха за бягството на българското население на Казанлък след 19/31 юли 1877 г., когато войските на Сюлейман паша опожаряват Стара Загора и настъпват към Казанлък.